

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: D. N. V., narozen X,
státní příslušník X,
pobytem X,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
IČO 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024 č. j. OAM-1079/ZA-Z11-HA06-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 10. 2024, č. j. OAM-1079/ZA-Z11-HA06-2024, žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 19. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2024 tak, že žádost je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že dne 19. 8. 2024 podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Podle žalobce žalovaný porušil požadavek individualizace stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo ve smyslu § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce se domníval, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žadatel má zdravotní potíže s žaludkem s v současné době je pod lékařským dohledem. Všechny své důvody řádně uvedl v rámci své výpovědi. Podle žalovaného důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha pracovat na území České republiky a vydělanými prostředky pomoci rodině v domovském státě. A to aniž by svůj závěr jakkoliv odůvodnil. Podle žalobce žalovaný správní orgán veškeré své další úvahy uvedené v rozhodnutí pouze řídí tím, aby mohl využít ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. Žalobce předně uvádí, že ani toto ustanovení nezabavuje správní orgán základních procesních povinností v souladu s azylovým zákonem a správním řádem. Základem definice termínu „uprchlík“ dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 je podle žalobce slovní spojení „opodstatněné obavy z pronásledování.“ Vzhledem k tomu, že termín „obavy“ v sobě nese subjektivní aspekt hodnocené osoby žádající o uznání za uprchlíka je pak zřejmé, že výraz „opodstatněné obavy“ obsahuje subjektivní i objektivní aspekt a při rozhodování o opodstatněnosti obav musí být vzaty v úvahu oba. Stanovení právního postavení uprchlíka proto bude v první řadě vyžadovat spíše vyhodnocení vyjádření žadatele než úsudek o situaci v zemi původu.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Žalovaný k otázce opakovaných žádostí odkazuje na rozsudek NSS, č.j. 4 Azs 166/2023 z 21. 12. 2023: „Nejvyšší správní soud současně v souvislosti s výše uvedeným zdůrazňuje dvě základní povinnosti - povinnost tvrzení a povinnost důkazní a jim odpovídající břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést správní orgán, povinnost tvrzení, a tedy i břemeno tvrzení, leží vždy na žadateli o mezinárodní ochranu. Podle ustálené judikatury je totiž primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení vychází. Žadatel je tudíž tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, či ze dne 13. 9. 2023, č. j. 4 Azs 176/2023 33). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů či zda zde jsou skutečnosti svědčící o důvodné obavě nebezpečí vážné újmy. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní

důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76). Žadatele podávajícího opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak mimo jiné tíží břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Bylo-li řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době jeho první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).“

4. Podle žalovaného z konstantní judikatury, například z rozsudku NSS, č.j. 7 Azs 273/2023 z 24. 1. 2024 plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou. Žalobce podle žalovaného v předmětné věci uvedl stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. konkrétně jeho snahu setrvat v ČR, pracovat a vydělanými prostředky pomoci rodině v domovském státě. Žalovaný v této souvislosti také odkazuje na rozsudek NSS, č.j. 7 Azs 30/2024 z 6. 5. 2024: “Již jen pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jinými slovy, vůbec nedojde k věcnému posouzení podané žádosti a jakákoli argumentace stěžovatele spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, je tedy zcela irelevantní.

IV.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť v jeho případě jde již o druhou žádost.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 17. 2. 2024. O této žádosti bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-245/BA-BA07-2024, Následně bylo dne 10. 4. 2024 vydáno rozhodnutí o neudělení azylu (v právní moci od 15. 4. 2024). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni žalobu. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 25. 6. 2024, č. j. 20 Az 19/2024 žalobu zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 10. 7. 2024. V první žádosti o mezinárodní ochranu podanou dne 31. 5. 2023, žalobce označil jako důvod jejího podání, že hodlá setrvat v ČR, pracovat a vydělat finanční prostředky. Návrat do Vietnamu odmítal z ekonomických důvodů. V aktuálně podané žádosti ze dne 19. 8. 2024 uváděl žalobce stejné důvody jako v žádosti první – stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. konkrétně jeho snahu setrvat v ČR, pracovat a vydělanými prostředky pomoci rodině v domovském státě.
10. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
11. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*
12. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
13. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74 *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*
14. Žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 2. 2024 tvrdil pouze ekonomické důvody. Tedy, že chce v České republice vydělat finanční prostředky.
15. Jak již bylo uváděno výše, podal žalobce dne 19. 8. 2024 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této aktuální žádosti uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany opět ekonomické důvody, které odůvodnil v podstatných ohledech stejně jako ve své první žádosti.
16. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přijatelné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových

skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. V obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděl žalobce v podstatě shodné důvody pro jejich udělení, kterými je zejména neochota k návratu do vlasti kvůli touze v ČR pracovat a vydělat si finanční prostředky. Tudíž žalobce žádné nové důvody ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 8. 2024 neuvedl. Z uvedeného vyplývá, že nebyla splněna již první podmínka pro posouzení opakované žádosti jako přípustné.

17. Jelikož nebyly splněny podmínky pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný nepochybil, když se nezabýval tvrzením žalobce, že byly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo podle § 14 zákona o azylu. Rovněž soud k tomu uvádí, že nebyly shledány důvody pro přezkoumání žaloby z pohledu těchto v žalobě uvedených ust., neboť toto je možné jen u žádosti o mezinárodní ochranu, která splňuje podmínky věcného projednání, o což se v daném případě nejedná. Pouhé sdělení, že žalobce má potíže se žaludkem nárok na mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu nezakládá.
18. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy opětovně tvrzené důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravu, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobcovo tvrzení v žalobě ohledně nesprávného posouzení jeho případu podle tohoto ust. je zcela nekonkrétní, neuvádí se v ní žádný konkrétní důvod obav z návratu do země původu a soud ani žádný důvod ze spisu nezjistil. Totéž platí i ohledně žalobcových zcela obecných tvrzeních o porušení výše označených ust. správního řádu.
19. Podle názoru soudu sleduje žalobce opakovanou žádostí ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy nelze neshledat žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.
20. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod, stav k červnu 2024, z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem který by mohl představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
21. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, současně žalobce ve své žádosti neuváděl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma

podle § 14a zákona o azylu. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 6. ledna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně